

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1903/2016
01.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Споменка Билић, адвокат из ..., против тужених ББ, главног и одговорног уредника недељника "ГГ" из ... и "ДД" ДОО из ..., оснивача и издавача недељника "ГГ", које заступа пуномоћник Александар Дојчиновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 156/16 од 01.06.2016. године, у седници већа од 01.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду ГжЗ 156/16 од 01.06.2016. године, па се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужених и пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 348/16 од 18.01.2016. године у ставу 1. и 4. изреке **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 348/16 од 18.01.2016. године, у ставу 1. изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиле, па се обавезују тужени да на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.01.2016. године до исплате у року од осам дана по пријему пресуде под претњом извршења. У ставу 2. изреке, одбија се тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се обавезу тужени да тужилци на досуђени износ накнаде нематеријалне штете плате законску затезну камату од дана подношења тужбе па до пресуђење, као неоснован. У ставу 3. изреке, одбија се тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезу да тужилци на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате износ од 450.000,00 динара као разлику између досуђених 50.000,00 динара и тражених 500.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе па до исплате као неоснован. У ставу 4. изреке, обавезују се тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплате 49.200,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду ГжЗ 156/16 од 01.06.2016. године, преиначује се пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 348/16 од 18.01.2016. године у ставу првом изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиле којим је

тражила да се обавезу тужени да тужиљи солидарно на име накнаде нематеријалне штете исплате 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.01.2016. године до исплате. Преиначује се и решење о трошковима спора садржано у ставу четвртог изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 348/16 од 18.01.2016. године, тако што се обавезује тужиља да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.900,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је тужиљина ревизија основана.

У спороведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у недељнику "ГГ" је 01.10.2014. године на ... страни објављена фотографија тужиље и фотографија њеног телефона као илустрација текста "... " аутора ББ. У тексту је наведено: "Ево шта у паузама снимања ... ради АА – сурфује по интернету а тамо АА га је добро проучила и одмах окренула свог дечка ЂЂ. Нема сумње да га је позвала на ... ". Текст илуструје три фотографије, прва на којој је приказана тужиља са ЕЕ, друга која приказује телефон у рукама тужиље на коме се види фејсбук профил тужиље и ... и трећа на којој је приказан телефон у рукама тужиље на коме се види листа позива на телефону тужиље са именом и презименом ЖЖ с надимком ... и два пута именом ЂЂ. Тужена ББ као аутор текста као ни фотограф нису тражили сагласност тужиље за објављивање наведене фотографије телефона.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, првостепени суд налази да је тужбени захтев тужиље делимично основан с обзиром да су објављене фотографије телефона тужиље са листом позива трећим лицима и да је на тај начин повређена приватност тужиље и причињена јој штета а све с обзиром да није прибављен њен пристанак за објављивање информације из приватног живота. Међутим, другостепени суд налази да није спорна чињеница да се информација из приватног живота, а у конкретном случају се ради о томе, не могу објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче. Међутим, тужиља у конкретном случају није доказала постојање штете с обзиром да није дошло до поремећаја њене душевне равнотеже односно да она није трпела такве душевне болове који би се могли сматрати нематеријалном штетом. Због тога је првостепена пресуда преиначена и тужиљин тужбени захтев у целости одбијен.

У време када је објављен спорни садржај примењивао се Закон о јавном информисању и медијима ("Службени гласник РС" 83/2014). Тај закон у члану 80. ст. 1. и 4. је утврдио да информација из приватног живота односно лични запис, запис лика и запис гласа не може се објавити без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче односно лица чије речи, лик, односно глас садржи ако се при

објављивању може закључити које је то лице. Информације се не могу објавити без пристанка онога на кога се односе ако би објављивањем било повређено његово право на приватност или које друго право. Нема сумње да се у конкретном случају може закључити на која се лица односи спорни садржај. Да би се могло одговорити на питање да ли је у конкретном случају повређено право на приватност неопходно је да се пође од тога шта је то приватност односно приватни живот. О томе не постоји никаква опште прихваћена дефиниција па има схватања да је право на приватни живот право појединца да буде остављен на миру, затим има мишљења да је то право на приватну сферу, односно право човека да живи како жели заштићен од јавности (Европска комисија поводом предмета Van Oostvrik против Белгије из 1979. године), а постоји и схватање да се приватни живот односи на ону сферу живота у којој се појединац слободно развија и остварује као личност. Ако се пође од ових схватања приватности, која прихвата и овај суд, онда то значи да се код повреде права на приватност као једног од права личности и одредбе члана 112. Закона о информисању и медијима у вези чл. 155. и 200. ЗОО морају специфично тумачити. Наиме, поменуте одредбе закона предвиђају да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са Законом о јавном информисању и медијима забрањено а које због њеног објављивања трпи штету има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама тог закона при чему се као општи пропис третира ЗОО односно поменуте одредбе тог закона. Постојање штете и по Закону о јавном информисању и медијима и по ЗОО је свакако услов да би се остварило право на њену накнаду и управо на том се и заснива одлука другостепеног суда који сматра да тужилца у овом случају није претрпела штету односно није доказала ту чињеницу. Када се има у виду карактер права на приватност као једног од права личности онда није прихватљив став другостепеног суда да у конкретном случају не постоји штета на страни тужилце. Сама чињеница да је дошло до задирања у право приватности на начин како је то утврђено у нижестепеним одлукама даје тужилци право на накнаду нематеријалне штете. Отуда тужилца у оваквој ситуацији није морала ни да доказује да је тај вид штете претрпела јер је претпоставка да само задирање у право приватности на начин како је то у конкретном случају извршено доводи до повреде права личности, а самим тим и до нематеријалне штете. Уосталом, тужилца је као парнична странка и навела да је због наведеног била повређена.

Из наведеног произилази да тужилца основано у својој ревизији наводи да је у конкретном случају другостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је овај суд и преиначио другостепену одлуку на начин наведен у изреци ове одлуке, на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић